

FRIDERIK BARAGA

škof v Sault Ste. Marie in Marquette,
Michigan.

Rojen: Junija 29., 1797.

Umrli: Januarija 19., 1868.

40502161

S 1996/18768

BARAGOVA ZVEZA

Baragova Zveza ima namen:

1.) Razširjati med verniki zanimanje za neutrudljivo misijonsko življenje škofa Baraga in za njegovo gorečo delo med paganskimi Indijanci.

2.) Napeljevati vernike k posnemanju njegove velike ljubezni do Boga in do bližnjega in njegovega pobožnega češčenja Marije, Matere božje.

3.) Razširiti med verniki goreče zasebne molitve do Boga, da bi On v svojem neskončnem usmiljenju uslišal naše ponižne prošnje, in dodelil veliko milost, da bi mogli kedaj škofa Baraga častiti kot blaženega v nebesih.

SLUŽABNIK BOŽJI FRIDERIK BARAGA

---

1. Potek njegovega življenja.

Rodil se je 29. jun. 1797. v gradiču Mala vas, župnija Dobrnič na Dolenjskem, sedaj Jugoslavija. Kot sinu graščaka Janeza Barage in njegove žene Katarine, roj. Jenčič, so mu pri sv. krstu dali dva imena: Irenej Friderik. A prvega ni nikoli rabil. Svoja otroška leta je preživel na trebanjskem gradu, ki so ga starši dve leti po njegovem rojstvu kupili in se tja preselili. Kot bodočega graščaka so ga 1. 1806 poslali v ljubljanske šole, da se ondi primerno izobrazí. A že 1. 1808 mu umrje ljubljena, pobožna mati. Štiri leta kasneje 1812. je zgubil še skrbnega očeta. Poslej mu je bil oče njegov biremski boter, Dr. Jurip Dolinar, pro-

fesor-lajik v ljubljanskem seminšču. Tu je v letih 1809-16 z odličnim vspehom dovršil srednje šole. V jeseni 1. 1816. se je vpisal na dunajskem vseučilišču za pravo in je 1. 1821. z vspehom končal. Med tem ga je Gospod po svojem služabniku, poznejšem sv. Klementu Mariji Hofbauerju, zase zasnubil. Dedni grad je brez lastne odškodnine prepustil svoji starejši sestri Amaliji in se oglasil pri dunajskem nadškofu za sprejem v bogoslovje. Hotel je biti blizu svojega svetniškega duhovnega voditelja P. Hofbauerja. Ker mu pa njegov rodni ljubljanski škof ni dal izpustnice, je isto leto stopil v ljubljansko bogoslovje. Posvečen je bil 21. sept. 1823 v ljubljanski stolnici in tam naslednje jutro opravil svojo prvo sv. mašo. Sledečo jesen 1824. je bil poslan za duhovnega pomočnika v Šmartno pri Kranju. Tu je deloval do 1.

1828. ko je bil v isti lastnosti premeščen v Metliko. Odtod se je v jeseni 1. 1830. nameril v Ameriko, kamor je došel zadnjega decembra. Po trimesečni pripravi v Cincinnati je 21. apr. 1831. odpotoval med Indijance, med katerimi je ostal do svoje smrti. Središča njegovih misijonov so bila: Arbe Croche (1831-33), Grand River (1833-35), Lapoint (1835-43), L'Anse (1843-53). Dne 29. jul. 1853. je bil imenovan za prvega apost. vikarja Gornjega Michigana, in hkrati za naslovnega škofa amysijonjskega. Posvečen je bil 1. nov. 1853 v cincinnatski stolnici. Dne 9. jan. 1857. je postal redni škof v Sault Ste. Marie. V maju 1866. je premestil svojo škofijsko stolico v Marquette, Mich. Tu je 19. jan. 1868. umrl in bil pokopan v stolnici. Sedaj počivajo njegovi telesni ostanki v škofovski kripti tamkajšnje nove stolnice.

2. Njegovo sveto življenje in apostolsko delovanje.

To bi najkrajše lahko očrtali z življenskim pravilom neke služabnice božje: "Do Boga je treba imeti srce angela, do bližnjega srce matere, do samega sebe srce sodnika."

A. Baraga je imel do Boga srce angela. — Ljubezen do nje-ga je bila motor vsega njegovega življenja in žrtvovanja. O lju-bezni božji in do Boga je najrajši govoril, ves prevzet. Očividci so pričali, da je več svetih noči, ko je proslavljal ljubezen božjo do človeka, ginjenja obstal in solze so ga oblile. Ljubezni so prežeta vsa njegova pisana dela, zlasti najintimnejša pisma. Hvaležna ljubezen do Boga ga je pred krstnim kamnom rojstne župnije tako prevzela, da se je zjokal kot otrok. Ljubezen do Boga je tudi vdihnil vsem drugim čednostim, v katerih se je v tako nenavadni meri odlikoval.

B. Baraga je imel do bližnjega srce matere. — Duše so mu bile božji biseri z Rešnjo Krvjo plačani, ki jih je treba tedaj za vsako ceno dvigniti iz zemskega prahu in blata ter njemu vrniti. V Šmartnem je bil že ob 2. zjutraj pokonci in hodil gledat, če je kdo za sv. spoved. Ni mu bilo treba dolgo čakati. Saj je šel glas daleč naokoli, da je v Šmartnem kar naprej porcijunkula. Od vseh strani so romali ljudje tja, da pri gorečem kaplanu opravijo sv. spoved. Ko je bilo treba na previdenje, a je Sava odnesla brod, ga je moral cerkovnik na plečih prenesti čez reko. Za dušo je šlo. Pa ni poznal samo duš, tudi telesa radi duš. Nekoč se je istotam bos vrnil s previdenja. Čevlje je podaril beraču, ki ga je srečal. Drugikrat je onemoglega berača, ki ga je našel ob potu, na lastnih ramah prinesel domov in ga negoval, dokler ni prišel k sebi. Nje-

govo izbranejšo hrano so jedli bolniki, boljšo obleko so nosili reveži in kar je zaslužil se je vse razteklo med uboge. Imel je navado reči: "Kar daš siromaku, boš sam imel, česar ne daš, bodo imeli drugi." Med Indijanci je bil večni popotnik za dušami. Glede svojih misijonskih potov in doživljajev na njih, je bil drugi sv. Pavel. Tisoč in tisoč milj je prehodil ob vsakem letnem času in vremenu, večkrat v nevarnostih na rekah in jezerih. v nevarnostih med neverniki, v trudu in naporu, lakoti in žeji, mrazu in nagoti. Prav kot apostelj narodov. In kot on ni misijonaril samo z živo besedo, ampak tudi s peresom. Sam je zabeležil, da je spisal šest slovenskih, eno nemško in pet indijanskih, deloma prav debelih knjig. Mnoge so doživele več izdaj. Te še danes misijonarijo med rojaki in Indijanci.

C. Baraga je bil sebi strogi sodnik. — To je sicer po možnosti skrival, a ni mogel popolnoma

skriti. V Šmartnem je v njegovi sobici stala lepa, mehka postelja. A on je ni rabil. Spal je na deskah z malo slame pod seboj. Meso je redko užival. še redkejše vino. Zadnjih 24 let svojega življenja iz obljube sploh ni pokusil vina. Radi strogosti življenja ni nihče dolgo pri njem ostal. Zato je bil po raznih skušnjah najrajši sam. Redno je vstajal ob pol treh zjutraj, vedno pa pred tremi. Po več ur je premišljeval in se pripravljaj na sv. mašo. Po njej se je celo uro zahvaljeval.

Ni čuda, da ga je spričo tega vse imelo za svetnika, tako misijonski sodelavci, kot ljudstvo. Misijonar Pirc, ki ga je parkrat obiskal, sporoča: "On je nedvomno najpobožnejši duhovnik med Indijanci in najboljši misijonar. Za nič drugega mu ni mar kot za to, kar v nebesa vodi." In njegova sestra Antonija, ki je bila ne-

kaj časa pri njem, piše: "Čujem o njem stvari, ki se zde nadčloveške in ki jih more vršiti le posebni ljubljenec božji." Takega se je mnogo pripovedovalo o njem, v življenju in po smrti. Kaj je na vsem tem, kajpada nismo mi poklicani soditi. O tem ima besedo edinole nezmotljiva učiteljica resnice sv. cerkev.

Kar mi moremo je le, da Boga prosimo, naj ga, ako so naše sodbe o njem tudi njegove sodbe, med nami z očitnimi čudeži poveliča, da mu bo mogla sv. cerkev priznati čast altarjev. In za slučaj, da bi kdo na njegovo priprošnjo prejel od Boga kako izredno milost, ki se zdi, da je očitno nadnaravnega značaja, naj je ne pozabi objaviti in sporočiti pristojni cerkveni oblasti, namreč Prevzv. škofu v Marquette, Michigan.

Pri tem zasebnem priporočanju služabniku božjemu Baragi se poslužujmo od crkvene oblasti potrjene molitve, ki jo najdemo v tej knjižici natisneno.

Za nadaljna naročila na te knjižice in vsa pojasnila se lahko obrnete na uradnika Baragove Zveze:

B. Baraga Association, Office of the Secretary, 520 10th Str., Waukegan, Ill.

Vsak dar v ta namen Baragove Zveze bo hvaležno sprejet.

MOLITEV.

Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od Tebe pride vsak dober dar in ki si nam v svojem služabniku škofu Frideriku Baragi poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in povelčaj ga, da bo pred vesoljno sv. cerkvijo prištet Zveličanim. Po Kristusu Gospodu našem.
—Oče naš . . . Češčena Marija . . . Čast bodi . . .

Imprimatur

Paulus Josephus

Ep. Marianop,

et Marquettensis

Jan. 6, 1933.

Univerzitetna knjižnica Maribor

160644

099618768

COBISS